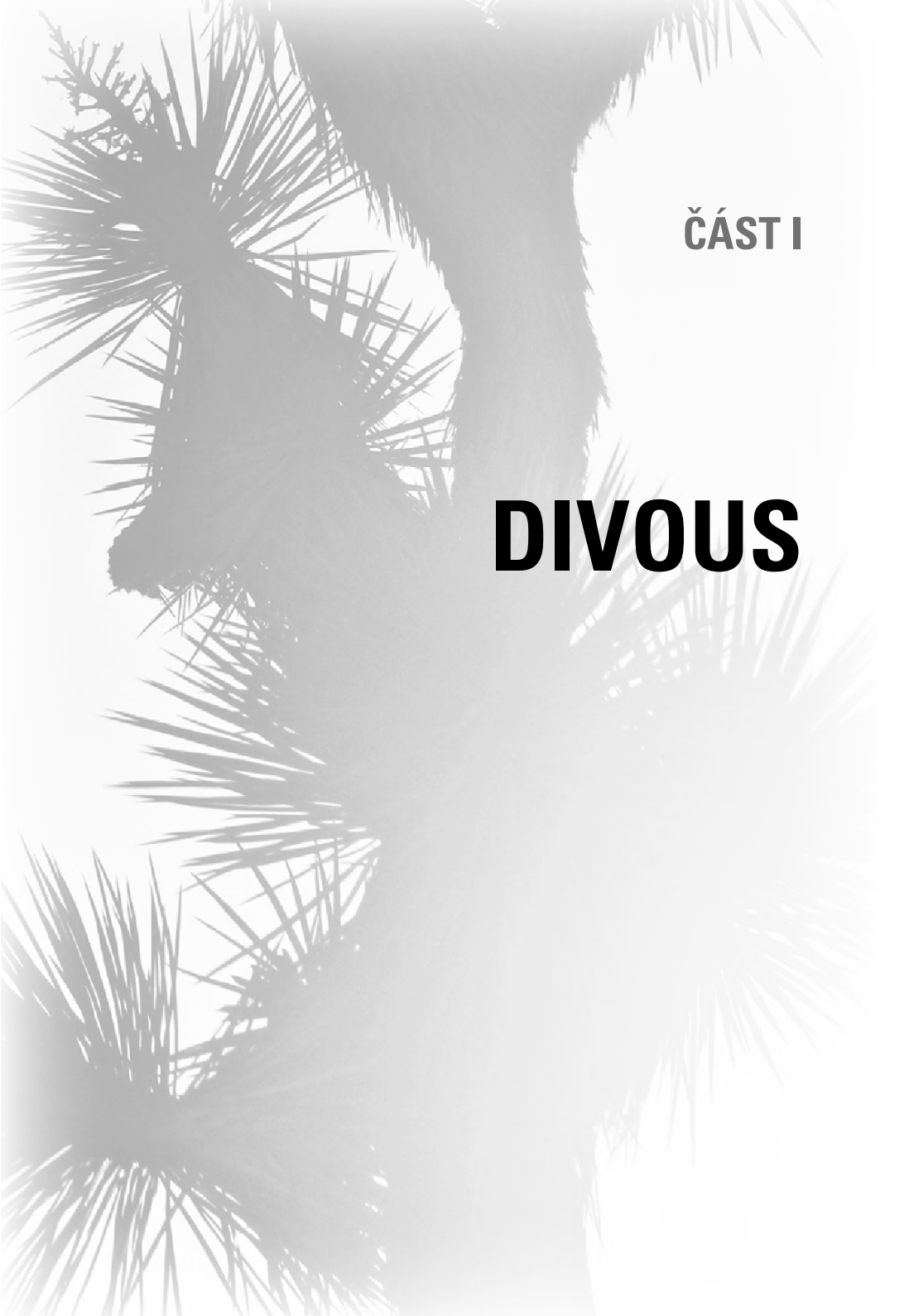

ČÁST I

DIVOUS

NA SETKÁNÍ S DIVOUSEM JSEM DORAZILA S DVACETIMINUTOVÝM

zpožděním, protože jsem to místo dvakrát minula – za bílého jasného rána, ve vypůjčeném autě s navigací, která mě zradila, ale jen trošku. Nejvíc mě zradil pocit z toho místa. Pocit, že je to místo, kolem kterého se pouze projíždí, a proto moje noha nedokázala najít brzdu. Drolící se omítka, sloupy obložené dřevěnými deskami a střecha pokrytá terakotovými taškami. Z parkoviště vedle budovy vedly schody na pavlač v patře. Skoro všechna okna byla zatlučená.

Jednotlivé dveře byly označené buď cedulemi z laciného plastu, nebo jen svislými sloupci písmen napsaných na futrech. Jeden prostě oznamoval TATTOO, druhý MASÁŽNÍ SALON. V patře byl WARRIOR SUTRA BODY PIERCING. V okně masáže zářil na pozadí zatažených závěsů modročervený neonový nápis OTEVŘENO. Bylo mi jasné,

jaké masáže se tam asi provozují. Byla sobota 14. ledna 2017, devět hodin ráno. Vlastně devět dvacet, protože jsem, jak už jsem říkala, měla zpoždění. Zdálo se mi nemožné dát si jakoukoli schůzku v takovémhle baráku. A přijet pozdě.

Domluvit si tady setkání bylo jako propadnout se podlahou svého života mimo běžný čas. Kdybyste byli mnou, vůbec byste se na takovém místě neměli vyskytovat.

Když jsem minula cíl, ujela jsem ještě kus po Foothill Boulevardu, než mi to došlo. Obchodáky, benzínky a rychlá občerstvení splynula v jednolitou, stále se opakující kulisu jako z animovaného filmu. Vzdálenosti tu měly jiné rozměry. Otočila jsem to a pomalu jela zpátky. Budova nebyla nijak zvlášť tmavá, v té ostré záři by to ostatně ani nebylo možné. Měla ale zvláštní schopnost to světlo pohlcovat, takže ji bylo snadné přehlédnout.

Problém byl i v jejím bezprostředním okolí. Vzadu za parkovištěm začínala velká plocha pro obytné vozy. Napravo, za masivním drátěným plotem, se rozkládala tundra plná děr a hromad šterku, velká jako newyorský Central Park. Možná přeháním. Určitě. Jako půlka Central Parku. Budova v té pustině vypadala falešně. Dožadovala se kontextu na místě, kde nebyl možný. Myslím tím lidské bytosti, takové, které by podle vás měly existovat, nebo byste je chtěli znát. Síla, která mě donutila projet nevšímavě kolem, nespočívala jen v pouhé nevábności. Budova aktivovala mozkové žaluzie. Zastavit tady by znamenalo být někým jiným, než jste si mysleli, že jste. Ale možná jsem teď byla.

Kromě toho mě drtilo to nebe. Ne že by na mě nějak padalo, jak se říká, když vás přepadne splín. (Sice mě občas přepadá, ale nikdy bych se nesnížila k těmhle melancholickým kecům.) Drtila mě ta modrá barva a to, jak se na druhé straně ulice bez nejmenšího smyslu pro proporce nebo vkus s tou galaktickou modří složitě dohadovaly sněhem pokryté vrcholy. Pod nimi se ke skalnatým konturám tiskly bílé pruhy mlhy. Na nebi ovšem nebyl ani mráček.

Když jsem se zadívala do míst, kde se modrá potkávala s bílou, zarazilo mě to. Něco takového vídáte jen ve filmech, kde herci převlečení za trpaslíky utíkají k počítačově vytvořenému pohoří, jenže tady nebyl žádný černý rám, žádná cedulka nouzového východu světélkující na okraji zorného pole. Jen ta modrá. Napadlo mě slovo *nadpozemská* a vzápětí jsem ho zaplašila jako přiblblé. Tohle bylo velice pozemské. Zaparkovala jsem a začala jsem hledat byt číslo osm.

Musela jsem vyjít nahoru, abych ho našla. Podesta na schodech mi dopřála nový výhled na pláň karavanů a na předměstskou prázdnotu za nimi. Nepomohla však vyřešit otázku, co se skrývá v těch šterkových žlebech, nebo jak mohou být hory olepené těmi bílými chomáči, když na obloze není ani mráček.

Holka, můžeš si za to sama. Přijela jsi na západ. Tak to nějak překousni.

Zaklepala jsem.

PRO PŘÍPAD, ŽE BY TO NEBYLO JASNÉ, V TOMHLE PŘÍBĚHU HRAJE hlavní roli detektiv. Já to ale nejsem. Když jsem nasedla do letadla, napůl jsem se do té role vžila, ale ne. Nejsem. Je mi to líto. Na druhou stranu v příběhu figuruje také někdo ztracený, a to bych klidně mohla být já. Nebo vy, nebo prakticky kdokoli. Jak mi později jednou řekl: a kdo není ztracený? Měl sklony pronášet taková trapná moudra. K mému údivu jsem se naučila mít je ráda.

ZPOZA MOSAZNÉ OSMIČKY SE OZVALO: „JE OTEVŘENO“. STRČILA jsem do dveří. Zafungoval obvyklý zákon oslňujícího světla a v šeru jsem zůstala stát jako slepá. Za dveřmi nebyla předsíň ani čekárna, natož sekretářka prosévající návštěvníky. Vpotácela jsem se do takzvaného bytu – do velkého, tmavého prostoru plného krámů, který potemněl ještě víc, když mě hlas vyzval, abych zavřela dveře, a já jsem poslechla. Během okamžiku, který mi byl dopřán na rozpoznání obrysů, jsem spatřila masivní stůl, postavu za ním a stíny na stěnách, to vše nehybné. Byla jsem si přibližně jistá, že tu nejsou žádné další postavy, které by mě mohly případně napadnout. Než by stihl obejít stůl, zmizela bych dveřmi ven. V kabelce jsem měla pepřový sprej a malý flakon stlačeného vzduchu s klaksonem. Nic z toho jsem dosud nepoužila a ten klakson byl dost možná jen žertovná hračka.

„Phoebe Sieglerová?“ Na stole svítila lampa, jediné světlo v místnosti. Zaregistrovala jsem džíny a boty. Lampě dělal společnost ještě těžký černý telefonní aparát. Počítač chyběl.

„Ano. Omlouvám se za zpoždění,“ řekla jsem, abych nemlčela.

Spustil nohy ze stolu, převálil se v křesle dopředu a tou dobou se mé oči už přizpůsobily natolik, že zaznamenaly jeho obnošenou bundu z červené kůže, střiženou a ušitou jako kovbojská košile s nakládánými kapsami a manžetami lemovanými bílou kůží. Kůže byla tak ztvrdlá a vysušená, že bunda vypadala jako kovbojská košile odlitá z bronzu a poté nasprejovaná barvou. Absurdní bunda, kterou jsem se přesto naučila brát jako samozřejmost. Víc než to – jako emblém. Jinou podobnou jsem zatím neviděla.

Pak se ve světle objevila jeho hlava. Měl huňaté, ďábelsky klenuté obočí a hnědé oči. Vlasy měl shrnuté z širokého čela dozadu a výrazné kotlety tvořené dlouhými chlupy mu splývaly z tváří téměř jako vlasy. Jako by celá jeho tvář vykukovala z vlasů a chlupů, napadlo mě přihloupit. Tam, kde kotlety končily, by potřeboval oholit nejméně dvoudenní strniště. Připomínal kýčovitě obličej skřítků obrostlé keramickými listy, jaké bývají pověšené na kůlnách v rádoby anglických zahradách. Jeho velký nos, rty, brada s výrazným důlkem a prohlubeň nad horním rtem jako by byly vytesány z kamene nebo ze dřeva. Navzdory tomu, nebo snad proto, jsem ho vyhodnotila jako přitažlivého, s jistým podtónem znechucení ve tváři. To znechucení patřilo zřejmě mně samotné.

Vždycky pro mě bylo takovou drobně otravnou záhadou, co vlastně Meryl z Madisonských mostů viděla na Clintovi. (Myslím, že jsem ten film zachytila na kabelovce, když mi bylo jedenáct nebo dvanáct, a připadal mi divný a matoucí.) Ale možná právě tuhle záhadu jsem sem přijela vyřešit. Když mi někdo přijde atraktivní, často to mám takhle – můj mozek se chytí čehosi vzdáleného, co se klidně mohlo stát na vzdálené planetě. Takže takhle: potkala jsem kovboje kolem padesátky a cosi to ve mně probudilo.

Neznamená to, že jsem s ním hodlala flirtovat. Děsil mě a bylo to na mně vidět. „Já jsem Charles Heist,“ řekl a posunul se víc na světlo, ale ruku mi nepodal. Moje oči se přizpůsobily natolik, že si mohly utřídit věci kolem. Vlevo se nacházela úzká postel se železným rámem, hromadou dek a s polštáři narovnanými podél zdi. Doufala jsem, že neřekne, že je to gauč a mám se na něj posadit. Vpravo bylo otlučené černé pouzdro na akustickou kytaru, kartotéková skříňka se dvěma zásuvkami a široká skříň ze světlého dřeva, o které jsem si musela neustále říkat, že by to byl docela nóbl kousek dánského nábytku, kdyby nebyla tak zničená. Můj mozek se nepřestával zasekávat na zbytečnostech.

Pomohl mi. „Do telefonu jste říkala, že někoho hledáte.“ Den předtím jsem zavolala na jisté číslo a on mi zavolal zpátky – asi z toho telefonu na stole.

„Ano, dceru mé kamarádky.“

„Posadte se.“ Ukázal na skládací židli mezi kartotékou a skříní. Pozoroval mě, jak ji vytahuju a rozkládám, a zdálo se, že ho vlastní negalantní chování vůbec netrápí. Prála

jsem si, aby mezi námi prozatím zůstal stůl, a on to asi vycítil, takže to od něj možná ve skutečnosti bylo galantní.

„Jste od Jane Tothové?“

„Ano.“ Jane Tothová byla sociální pracovnice, na kterou mi dala kontakt místní policie poté, co ji přestalo bavit krčit rameny na mé dotazy, jak mi pomůžou při pátrání po Arabelle Swadosové, jejíž stopa vedla do Uplandu. Osmnáctiletá studentka, která o vlastní vůli odešla z Reed College a tři měsíce se neozvala, nesplňovala jejich kritéria pro přihození dalšího případu na hromadu pohřešovaných. A tak jsem vyhledala paní Tothovou, odbornici na místní tuláky a bezprozirní. Nejdřív mi také předvedla sérii gest, která měla za úkol snížit mé očekávání, a pak mi na zadní stranu své vizitky napsala Heistovo jméno a zmínila jeho podivnou přezdívku. Divous. Také mě varovala, že jeho metody jsou trochu neortodoxní, ale občas dokáže z vychladlých stop, jako byly ty Arabelliny, vykresat zázrak.

„Máte nějaké materiály?“

„Samozřejmě. Promiňte.“ Musím se přestat pořád omlouvat. Sáhla jsem do kabelky pro Arabellin pas s fotografií pořízenou teprve před rokem, když jí bylo sedmnáct. „Tohle asi znamená, že nemusíme hledat v Mexiku.“

„Mexiko je odsud dost daleko, paní Sieglerová. Ale kdybyste chtěla, jsou místa, kde se dá přejet jen na řidičák.“

„Myslím, že řidičák nemá.“

„Používá kreditní karty?“

„Měla by mít jednu máminu, ale nepoužívá ji. To už jsme zkusily.“

„Jinak byste tu nebyla.“

Pas, který jsem posunula po stole, byl čistý a neohmataný a okamžitě se sám zavřel – ne že by si toho Heist všiml. Vlastně bych měla říkat „Charles“, ale tehdy to pro mě ještě Charles nebyl. Na pas se ani nepodíval, celou dobu se koukal na mě. Nebylo to poprvé, co mě nějaký chlap svlékal očima, ale tohle bylo víc existenciálně neomalené, jako když se dvě duše potkají na mýtině spalované sluncem. Na okamžik se zdálo, že je mou přítomností ve své kanceláři překvapen stejně jako já.

„Asi tímhle způsobem moc nepracujete, myslím prověřováním dokumentů a tak.“ Hm, pěkně blábolím.

„Vůbec.“

„Na střední pracovala na bio farmě ve Vermontu.“ Ihned se mi vybavily ty protivně roztahané hory, před kterými jsem před chvílí utekla. Ta modř. Arabella i já jsme byly sakra daleko od vermontského venkova, vymalovaného v zelených odstínech. „Myslím, že tam se k ní dostala myšlenka života bez civilizačních vymožeností. Od stejných privilegií dětí, které byly stejně nezkušené jako ona.“

„Život mimo civilizaci nemusí být špatný nápad,“ řekl, aniž by tím vyslal nějakou nelibost mým směrem, i když jsem ho k tomu prakticky vybídla.

„Samozřejmě, tak jsem to nemyslela. Takže děláte takovéhle případy?“

„Ano.“ Uhrančivá záře jeho upřeného pohledu začala mít stejný účinek jako modř oblohy: zabíjela mě. Pak se asi slitoval, protože to nesnesitelné napětí přerušil a otevřel

zásuvku stolu vpravo od sebe. Klidně mohl vytáhnout zbraň. Nebo to mohla být ta část scénáře, ve které vytáhne láhev a dvě štamprlata. Třeba jsem mu připomínala ženu, která mu zlomila srdce. Naklonila jsem se kousek dopředu. Zásuvka byla hluboká a moc se jí z nitra stolu nechtělo. Strčil dovnitř ruku a vytáhl chlupatou, šedě pruhovanou šišatou kouli s kuželovitým bílým čenichem a měkkými růžovými tlapkami, jež připomínaly ruce dětské panenky. Překvapilo mě, jak snadno se mi vybavilo, co to je. Vačice.

Nohy a tlustý holý ocas toho zvířete visely Heistovi po obou stranách paže, ale mrtvé nebylo. Jeho černá očička se leskla. Trochu jsem se zase zaklonila. V místnosti byl cítit teplý, dřevitý odér jako někde v křoví, a teď jsem ho mohla přičíst tomu tvorovi ze šuplete, o kterém jsem předtím nevěděla. Heist vačici pohladil jedním neohrabaným prstem od mezery mezi kočičíma ušima dál po páteři až k ocasu a vypadalo to, jako by ji hypnotizoval. Nebo jsem možná byla zhypnotizovaná já.

„Máte ji místo pátracího psa?“ zavtipkovala jsem. „Zapomněla jsem přinést vzorek oblečení.“

„Jmenuje se Jean.“ Mluvil klidně, stále nedotčený mým neuctivým tónem. „Léčí se ze zánětu močových cest. Snad ji to nezabije.“

„Takže je to něco jako domácí mazlíček.“

„Pár lidí si to myslelo, ale mýlili se. Vzal jsem ji od nich.“

„Aha. A teď bydlí ve vašem stole.“

„Prozatím.“

„A potom? Pustíte ji do přírody?“

„Jestli se uzdraví. Nejspíš umře.“

Znělo mi to poněkud povýšeně, ale neměla jsem takovou znalost zoologie, abych se mohla přít. Přesto jsem se nemohla zbavit dojmu, že Heist zvíře nehladí pro jeho dobro nebo snad proto, aby udělal dojem na mě, ale aby ulevil vlastnímu smutku. Možná ho trápilo poslouchat o ztracených dívkách. Začala jsem si nadávat, jak mě mohlo napadnout, že by dokázal nějakou vypátrat.

„Co potřebujete, abyste mohl začít?“ zeptala jsem se. „Myslím ohledně Arabelly.“

„Poptám se.“ Hladil vačici a ta na mě zamrkala.

„Mám vám zaplatit?“

„Uvidíme, co zjistím, pak se o tom pobavíme. Máte nějaká další jména?“

„Jaká jména?“

„Pod kterými by mohla vystupovat. Nebo která zmiňovala, lidi, kteří jsou teď součástí jejího života. Kamarádi, kluci, nepřátelé.“

„Myslím, že nezmiňovala vůbec nikoho. Moc domů nevolala a pak přestala úplně. Ale zeptám se její mámy.“

„Cokoli je lepší než nic.“

„Jedno jméno tu vlastně je, ale nevím, jestli je to důležité.“

Heist a Jean čekali a oba na mě upírali zrak.

„Leonard Cohen.“

„Povídejte.“

„Byla do něj docela blázen, tak mě napadlo, že by to k něčemu třeba mohlo být. Už před jeho smrtí. Třeba ji

to spojuje s tímhle... S tímhle regionem.“ Ve skutečnosti jsem si říkala, že v celém vesmíru neexistuje jediný důvod, proč by se mladá veganka, která má všech pět pohromadě, měla obtěžovat do takového posraného zapadákov. Nechtěla jsem však urazit místo, které bylo pro Charlese Heista a jeho chlupatou kamarádku domovem.

„Myslíte, že šla na horu.“

„Je to zvláštní shoda náhod.“ Dál mě mé pátrací schopnosti nedostaly: Mount Baldy, jedna z hor, pod kterou se rozkládá Upland, bývala sídlem Cohenova buddhistického guru a Cohen sem asi tak deset let jezdil odpočívat. Nevěděla jsem, která z bílých špiček to je, ale k tomu účelu jsem ostatně měla pronajatou GPSku a teď možná i tohohle člověka.

Zdálo se, že se mu takové vyhlídky příliš nelíbí. Dal si hodně načas, než ze sebe vymáčkl naprosto neuspokojivou odpověď. „Fajn. Dám si to na seznam.“

Raději bych viděla skutečný seznam, i kdyby naškrábaný na lístku z lepicího bločku, ale dokázala jsem se spokojit i s tím, že to aspoň vyslovil. Seznam konkrétních kroků a opatření, protokolů. Cokoli jiného než podivína v červené kožené bundě konejšícího vačici – nebo konejšícího se vačicí?

Hezky jsem se projevila, holka s frňákem nahoru, protože přijela z východního pobřeží. Bublinu, před kterou jsem cestou na západ utíkala, jsem si ve skutečnosti nesla na hrbu jako ulitu, domeček pro jednoho. Když polevil můj strach, začal ve mně klokotat jistý hněv, že jsem podstoupila takovou

absurdní cestu a svěřila osud Arabelly do takových rukou. Nebo že do nich Arabella vehnala mě; dalo se to vidět tak i tak. Heist, jako by mi opět přečetl myšlenky, zvedl volnou ruku z Jeaniných oušek, aby sbalil pas do vnitřní kapsy bundy. Už jsem si ho nemohla vzít zpátky. Byla jsem blbá, že jsem si neudělala kopii a že jsem Heistovi předala originál.

„Kde vás najdu?“ zeptal se.

„V hotelu Doubletree, kousek od Foothill...“

„Pod vaším jménem?“

„Ano, ale chtěla jsem se zeptat, mohla bych jít s vámi? Možná bych ji pomohla popsat...“

Prerušil mě rachot a šustění přímo za mými zády. Mámlem jsem si nadělala do kalhot. Další zvířecí zachránělec? Posuvné dveře skříně se otevřely a do pokoje vykoukly dvě špinavé bosé nohy následované šedými legínami. Nohy se pootočily, nahmataly podlahu a vzápětí se ze skříně vykroutil i zbytek osoby, shrbený jako zvíře, za které jsem ji mylně pokládala.

Bylo jí odhadem třináct nebo čtrnáct. Černé vlasy jí zplihle visely k ramenům a vypadaly jako ostríhané nůžtičkami na nehty, které dívku s doruda okousanými konečky prstů zjevně nikdo nenaučil používat. Ovinula si rukama kolena a úkosem mě pozorovala, aniž ke mně obrátila celý obličej, tvarem podobný mandli. Na sobě měla kromě legín ještě černé tubovité tílko. Její holé paže byly dohněda opálené a lehce poseté sluncem vybělenými chloupky, které ostře kontrastovaly s černým houštím vykukujícím z podpaží.

„Neboj,“ řekl Heist. Nemluvil na mě, ale na dívku. „Tebe nehledá.“

Dívka zůstala sedět, mírně se třásla a cukalo jí v koutku úst.

„Bojí se, že jste ze sociálky,“ vysvětlil mi Heist. Bylo od něj hezké, že pokládal za slušné mi to vysvětlit. Už jsem se napůl zvedla ze židle. Teď jsem se zase posadila.

„Běž,“ řekl Heist.

Dívka rychle odcupitala k hromadě příkrývek na nízké posteli a zavrtala se do nich. Zaujala pod dekami oblíbenou skrčenou pozici, jen oči jí nahoře vykukovaly jako z vrcholu mraveniště.

Měl to být vzkaz pro mě, že někteří pohřešovaní nechtějí být nalezeni?

Heist jemně odložil Jean do jejího šuplete a zavřel ho. „To je Phoebe,“ řekl dívce. „Hledá někoho jiného, kdo utekl. Pomůžeme jí.“

Pomůžeme? Chtělo se mi brečet. Když spolu pátrají, jede dívka vačici Jean v sedle? Ne, potřebovala by větší zvíře, třeba vlka nebo kozu. Nebo ji možná detektiv nosí v podpaží volné ruky, té, na níž nemá vačici.

„Stavím se za vámi v hotelu,“ sdělil mi. Nebylo to strohé ani nezdvořilé, ale bylo mi jasné, že mám vypadnout. Měla jsem pocit, jako by se pod židlí otevřel tajný poklop.

„Opravdu nemůžu jít s vámi?“ Slyšela jsem, že skoro škemrám. „Docela ráda bych to tady víc poznala. Jsem tu jen z jediného důvodu.“

„Možná, až se poptám.“

„Skvělé,“ řekla jsem a trapně jsem dodala: „Já budu zatím pátrat po vlastní ose.“ Naše schůzka by mohla být celkem důvěryhodná, kdyby proběhla v důvěryhodném prostředí. Tady všechno znělo tak nějak prkenně, jakože ve skutečnosti nesouvisí nic s ničím, co se v místnosti odehrává. Nedokázala jsem to pojmenovat a byla jsem v tom nedobrovolným účastníkem.

Můžu ho požádat, aby mi vrátil ten pas? Neudělala jsem to. Dívka sledovala, jak jdu ke dveřím a vpouštím dovnitř oslepující záři slunce. Teprve teď jsem si v rohu všimla mísek s vodou a žrádlem pro Jean. Nebo možná pro tu chlupatou dívku. Došlo mi, že Heist mi představil vačici jménem, ale děvče ne. Nepřišla bych sem, kdybych nebyla zpitomělá zoufalstvím. Mé radikální gesto, nebojácný únik z privilegované bubliny. Pasovala jsem se do role zachránce, přesto jsem měla pocit, jako bych byla schválně degradována, jako bych se ocitla pod úrovní té vačice nebo dívky pod dekou. Zase jsem se podrobila mužské autoritě, jako bych vůbec nevykročila ze světa, ze kterého jsem chtěla utéct. Ztracené holčičky čekají na své detektivy. Já budu čekat v hotelu Doubletree a budu přemítat o tom, jakého pohodlí jsem se vzdala. Přesto jsem zároveň cítila, jak nedostatečná je ta autorita, jíž jsem se podvolila; nemá v šupletí ani zbraň, ani láhev skotské, ani zlomené srdce, jen vačnatce se zánětem močových cest. Celé mě to mátlo, a to je ještě mírný výraz. Radši jsem vypadla.

MŮŽOU ZA TO PREZIDENTSKÉ VOLBY. PRACOVALA JSEM PRO slavné noviny, na tvrdě vydřené, nízké pozici, která mi zaručovala život strávený postupným šplháním po kariérním žebříčku. Tak to také fungovalo, dokud jsem se na to nevybodla. Děkala jsem všechno správně, stejně jako jistá ženská kandidátka, na kterou dokonce i mí mužští přátelé, kteří ji nemohli vystát, spoléhali jako na tu, jež bude umět umlčet to štěkající šílenství. Ona se teď procházela v kopcích v okolí Chappaquy a já jsem se ubytovala v hotelu Doubletree kousek na západ od kalifornského Uplandu.

Jsem čistý produkt Manhattanu, výplod střední třídy z Yorkvillu. Oba mí rodiče byli cvokaři a jejich svazek měl být nástrojem ke zvládnutí roztěkané, nervózní romantičnosti mé matky. Sice jsem byla jediné dítě, ale i tak to na naši rodinu bylo víc než dost. Velkou část dětství jsem strávila tím, že jsem se vtírala do domů rodin s více potomky,

kde panovala chaotická atmosféra a jedno dítě navíc se tam nějak ztratilo. Nešlo o to, že by mi rodiče bránili vodit si domů kamarády. Kdykoli jsem to udělala, měli radost. Přinesli nám čaj a sušenky a povídali si s námi, jako by to byla terapeutická skupina. Dodnes si představuji, že takhle nějak to asi vypadá.

Na střední jsem šla na Hunter College High School a ušetřila tak rodičům nekřesťanskou sumu peněz, kterou jsem je ovšem donutila vydat později, když jsem se dostala na vysokou v Bostonu. V létě před třetím ročníkem jsem byla na stáži v redakci literárního magazínu, a když jsem se po promoci vrátila do New Yorku, nastoupila jsem tam do práce. Nemusela jsem se vzdát jistých radikálně feministických názorů, jež jsem si osvojila na vysoké, ačkoli redakce byla plná mužů o deset let starších než já, a v atmosféře lehce ironizovaného obtěžování od těchto „mentorů“ se mi celkem dařilo. Odtamtud jsem se dostala do rádia – do NPR –, kde jsem chystala stručné rešerše pro redaktory, kteří dělali rozhovory a potřebovali vypadat, že četli knihy, které ve skutečnosti nečetli. Následovala spolupráce s Timesy. Konečně jsem vrazila nohu do dveří pevnosti.

Onoho „slavného“ dne v listopadu, kdy můj šéf a všichni ostatní uctivě seděli u dlouhého stolu za zavřenými dveřmi s právě zvoleným nejvyšším zvířetem a nechávali si blít na hlavu jeho kritiku i chválu, jsem vymyslela, jak odsud odejdu. Na začátku následujícího týdne jsem opravdu otevřela papulu a udělala jsem to. Zatvrzele jsem se postavila za vyšší princip a omráčila jsem sebe i každého, kdo

se nacházel v doslechu. V srdci se mi nastřádala neuvěřitelná nenávist. Obvinila jsem své město, že zplodilo takovou bestii a pak ji nedokázalo porazit. Měla jsem útěk naplánovaný a nikomu – shromážděným mentorům, jakož ani mým rodičům – jsem nedala absolutně žádnou příležitost mi to rozmluvit. Za ten záchvat vzteku třiatřicetiletého batolete jsem dostala blahosklonnou přezdívku Dívka, která práskla dveřmi. Myslím, že na Facebooku jsem ten den zabodovala. Ve své bublině, samozřejmě.

V NPR mi šéfovala Roslyn Swadosová. Byla o dvacet let starší než já a odsouzená na doživotí ve veřejnoprávním rádiu, a když jsme se spřátelily, měla za sebou právě rozvod. Já jsem se také zrovna s někým rozešla. Pozvala mě k sobě do svého dokonalého domku v Cobble Hillu a pohostila mě večeří, která sestávala z láhve bílého vína, bagety a obrovského kusu sýra Humboldt Fog, který jsem do té doby nějak nezvládla ochutnat. Všechno jsme to během naší sebelítostné orgie spořádaly a potom jsme načaly štangli Toblerone.

Roslynin život se odehrával v New Yorku, jaký jsem si vysnila v dětství a jaký byl pro nás, pozdější náplavu, stále více nedosažitelný – New York objevovaný mezi řádky tisíců krátkých článků v *New Yorkeru* z 80. a 90. let, kterých měli rodiče na záchodě celý štos. Některé články jsem uměla nazpaměť. Bylo jen logické, že bydlela na Cheever Place, výjimečném místě plném stromů, které pro mě ztělesňovalo ideál.

Ani jedna z nás nebyla lesba, takže jsem do Roslyn nemohla být zamilovaná. Ani mi nedávalo smysl, že bych se

jí chtěla podobat, protože jsem se zatím neměla s kým rozvést. Nebyla jsem Roslynina dcera, protože jsem pořád měla svou matku a ona měla Arabellu. Když jsme se poznaly, chodila Arabella do druháku na nižší střední a žila u matky, ačkoli už tehdy jí poněkud unikala. Připadalo mi, že jsem se zase někam vetřela, jako jsem to dělala před odchodem na vysokou, v tomto případě ovšem do rodiny, kde jsem mohla být mladší sestrou matky a starší sestrou její dcery. Roslyn nepochybně doufala, že je obě ještě aspoň na nějakou dobu stmelím. Odpustila jsem jí tu špetku vypočítavosti. Naše přátelství bylo skutečné, ale ty výpočty zkrátka nevyšly. Nemohla jsem stmelit matku a dceru, ani náhodou.

Ale s Arabellou jsem se sblížila. Důvěřovala mi. Za chvíli jsem získala dva zvláštní přátelské vztahy uprostřed jedné rodiny, v přízemí i v patře jednoho a téhož domku. Arabella si ve dvanácti letech přečetla knihu Jonathana Safrana Foe-
ra a stala se vegetariánkou, v pokoji měla plakáty Sleater-Kinney, Pussy Riot a Leonarda Cohena. Její sexualita byla nejasná, ale měla jsem pocit, že všichni ostatní žáci školy U sv. Anny jsou na tom stejně, takže byla v dobré společnosti. S otcem nemluvila. Hrála na kytaru, příšerně. Lekla jsem se, když mi sdělila, že Cohenův „Chelsea Hotel #2“ je její oblíbená skladba (*...když jsi mě kouřila v rozestlaný posteli*), ale zase jsem se uklidnila, když jsem zjistila, že se neztotožňuje s hrdinkou písně, ale se zpěvákem.

Arabella a její kamarádi patřili ke generaci, která si nevzpomínala na dobu před pádem dvojčat, nebo možná jen matně, jako když zhlédnete v televizi scénu ze zakázaného

hororu, než někdo z rodičů vyhrabe zpod polštářů dálkový ovladač a vypne to. Přestože jsem se vedle nich cítila stará, fandila jsem jim s připitomělou oddaností, jakou si lidé vyhrazují pro sportovní týmy. Když Arabella oznámila, že ji nezajímají školy na východním pobřeží, a přihlásila se na Reed College v Portlandu, upřímně jsem jí záviděla. Říkala jsem si, že jí to tam bude skvěle sedět.

Jednou v září večer jsem šla s Roslyn na večeři. Sešly jsme se v Prune na First Street. Posadily jsme se naproti sobě nad naší oblíbenou polévkou z mušlí a pórku, ale jinak to nebyl příjemný večer, a nejen proto, že ve vzduchu visela volební pohroma. Arabella nevolala domů. Psala jen stručné zprávy, které zněly odtažitě až vzdorovitě. Roslyn nevěděla, co má dělat.

„Ty jsi své matce volala, když jsi studovala?“ zeptala se bez obalu.

„Moje matka nebyla typ, kterému bys toužila volat,“ prohodila jsem s nenuceností, které jsem okamžitě litovala.

„Arabella mě vidí stejně.“

Samozřejmě. Najednou se mi rozsvítilo, došlo mi, proč jsem do té rodiny tak zapadla. Mohla jsem tu komunikovat s matkou i dcerou a obě je stejnou měrou obdivovat, přestože ony samy to nedokázaly. Ve schématu mé vlastní rodiny jsem si mohla vybrat jen jednu stranu.

„Spojím se s ní,“ řekla jsem. Věděla jsem, že to chce slyšet.

Podařilo se mi Arabellu jednou dohnat na mobilu. Nelíbilo se jí ve škole ani v Portlandu. Zopakovala mi úmysl

z minulosti, totiž opustit školu a vydat se na jih k Mount Baldy za Leonardem Cohenem. Reagovala jsem skepticky a asi i trochu pobaveně, což byla velká chyba. A Arabella mě pravděpodobně odhalila; byla moc chytrá, než aby se nechala oklamat. Bylo to poprvé, co jsem se uvolila posloužit jako prostředník. Jako matčin špeh.

Pak přišel ten listopadový týden, kdy ještě navíc k celonárodnímu smutku umřel Leonard Cohen. Když Roslyn prozvonila Arabellin mobil, dostala jen stručnou textovou odpověď: *Jsem v pohodě*. Napadlo mě, že skutečnost je v případě takové zprávy vždycky opačná.

Požádala jsem Roslyn, aby kontaktovala proděkana pro studentské záležitosti. Poslední dobou se s nedostatkem informací od dcery nějak spokojila. Arabella je newyorské dítě, připomněla jsem jí. Jistě, znamenalo to, že je dostatečně schopná, ale také pro ni zbytek země, dokonce i ulitý Portland, musel být něco jako říše divů – zvlášť po osmém listopadu.

Jenže Roslyn byla také Newyorčanka – roztržitá, stoická a teď ještě, jako všichni okolo, trochu nebo hodně zničená. Lila do sebe bílé víno po litrech a nezajídala ho dostatečným množstvím sýra a pečiva. Nevyčítala jsem jí to. Arabelliny suché esemesky jí stačily až do půlky prosince, kdy přestaly chodit i ty a pokusy dovolat se na dceřino číslo končily zprávou „hlasová schránka je plná“.

Roslyn se probrala z transu a rozhodla se vydat do Portlandu. Byla tak rozrušená, že jsem jí nabídla doprovod. Odletěly jsme v pátek večer a pak jsme za doprovodu školní

bezpečnostní služby společně vstoupily do Arabellina pokoje – jednolůžkového, který si vybojovala. Mezi nepořádkem jsme našly neotevřenou poštu už ze září, hromady nedotčené práce do školy a opuštěný pas, ten, který jsem teď předala Heistovi. Arabella stejně jako většina osmnáctiletých Newyorčanů neměla řidičák, takže utekla zcela bez dokladů, což nás docela vyděsilo. V pondělí před odletem jsme si promluvily s proděkanem, ale Arabella systém školních poradců nikdy nevyužila. Nenápadně selhávala od samotného začátku. Doma v New Yorku jsem se snažila téměř otupělé Roslyn pomoci tím, že zkusím něco vypátrat. Na kreditním účtu byl záznam o platbě za jízdenku na vlak na Union Station v Los Angeles. Leonard Cohen, jak jsem záhy zjistila, nežil v poslední době na Mount Baldy, ale přímo v Los Angeles, mezi Židy a popovými hvězdami, jak by učinil každý se špetkou rozumu. Kromě Arabelly. Stopa kreditní karty končila platbou v supermarketu Stater Bros v obchodním centru Mountain Plaza v Uplandu v Kalifornii, osmdesát kilometrů od Tichého oceánu. Svědčilo to o tom, že se opravdu vydala na pouť na zenovou horu, jak slibovala. A tak jsem Roslyn odpřisáhla, že její dceru najdu, a vyrazila jsem se porozhlédnout do Uplandu.

Harvard, Hillary, Trump, *New York Times*. Jména a názvy, jež jsem nerada vyslovovala, protože mě poutaly k životu, zhořklému už ve svých výchozích bodech. Ty by se daly charakterizovat jako pocit nadřazenosti nad těmi, jež jsem nenáviděla, například nad bílým voličem konzervativní strany nebo nad muži, kteří mi odmítali dát šanci

odmítnout jejich nabídku manželství tím, že mi ho odmítali nabídnout.

Aspoň jsem se mohla podívat do zrcadla, aniž by mi ho někdo držel, na rozdíl od mých vrstevníků vychovaných v bavlnce – nebo jsem si to přinejmenším ráda myslela. Má-li můj osud směřovat do nějakého vnějšího území, buď ho najdu, nebo zůstanu ztracená v uzavřeném propletení důvěrně známých cest. Možná se mi podaří přivést zpátky Arabellu a s ní i reportáž z toho vnějšího území.

MŮJ HOTEL STÁL JEN KILOMETR A PŮL OD ZAPRÁŠENÝCH ŽLUTÝCH tajností Uplandu, ale klidně by to mohl být i milion. Město Claremont se tvářilo jako nedobytná pevnost plná stromů, jež poskytovaly stín, ale nepatřily sem, a dobře udržovaných středostavovských domů, rozmístěných kolem univerzitního kampusu, prázdného a umělého jako divadelní kulisa. Nenašla jsem v tom „dokonalém“ světě jediný obchod, kde bych si mohla něco koupit – s výjimkou rušného obchodu s deskami, jenže desku bych si neměla jak přehrát. Posadila jsem se tedy s telefonem po ruce u venkovního stolečku kavárničky Some Crust, zabíjela jsem čas s knížkou od Eleny Ferrante a doufala jsem, že se mě pokusí sbalit nějaký vtipný student. Místo toho mě balili vtipní důchodci. Možná po událostech poslední doby také získali sebevědomí jako Ku-Klux-Klan. Vrátila jsem se do hotelu.

Můj pokoj mi připomněl poznámku gangsterské holky z jednoho starého filmu, která při vstupu do hotelového

pokoje prohodí: „Tuctové nic.“ Měla jsem sice Facebook plný přátel, ale ti se po volbách proměnili ve zděšeně pištící karikatury sebe sama. Nebo jsem si mohla pustit CNN, kde různí takzvaní zástupci lidu předváděli svá ukřižovaná prohlášení, aniž by se museli snižovat ke karikatuře, protože taková se už pro tenhle úžasný nový svět narodili a byl to jejich jediný životní úspěch. Usoudila jsem, že televize zvolila samu sebe. V tom případě ať se na sebe taky sama kouká. Já jsem si četla.

Heist nezavolal ani druhý den, zato začalo pršet. Bouře propukla ve tři hodiny ráno dramatickým bleskem, který dost možná uhodil přímo nad Doubletree. Vzbudil mě jasný záblesk a poté mým pokojem zalomcoval hrom. Chtěl snad svět říct své „ne, děkuji“ roku 2017 a nové hlavě státu postižené bizarním blbstvím? Možná jsem přiletěla do Kalifornie proto, abych se společně s ním spláchl do moře.

Blesky a hromy byly však jen pouhou předeherou pro monotónní déšť, který padal bez přestávky celý den a celou následující noc a nepřipadal mi nijak zvlášť výjimečný, dokud jsem ovšem nevykročila ven z hotelu. Spečená pouštní země, která usvědčovala z neúspěchu všechny ty snaživě stínící stromy, nedokázala vsáknout valící se vodu. Déšť vytvářel potoky, které se hrnuly ze svahů neviditelných hor, skrytých v husté šedé mlze. Při přecházení ulice se nabízela příležitost k raftingu na divoké vodě, ale raft jsem s sebou neměla. Jižní Kalifornie nikdy nebyla vhodná pro chodce, ale dnes si to vyloženě žádalo obojživelné vozidlo.

Uchýlila jsem se zpátky do svého pokoje, abych napsala maily, s výjimkou toho jediného důležitého, který jsem dlužila Roslyn. Věděla jsem, že je jako na jehlách a čeká, kdy jí dodám slíbený zázrak. Místo toho jsem ze sebe udělala jen druhou verzi jí samé: ženu, která je sice na opačném konci kontinentu, ale stejně sama mezi čtyřmi stěnami. Možná jsem Arabelle na stopě; bylo to pravděpodobné. Ale nemohla jsem to tvrdit.

Obrátila jsem se tedy myšlenkami k spasiteli, kterého jsem vybrala. Zkusila jsem hledat na Googlu kombinace slov *divous*, *detektiv* a *Heist*, ale neměl web ani stránku na Wikipedii. Jaké překvapení. Problém byl i v tom, že jeho příjmení bylo slangovým výrazem pro zločin, krádež, loupež, takže když už ho vyhledávač našel, šlo buď o odkaz na detektivku, film nebo na příšerné bulvární články o týraných dětech z Floridy a dalších míst. Znechuceně jsem toho nechala. Pustila jsem si z mizerných repráček notebooku Leonarda Cohena. Snad jsem doufala, že to trapné gesto nějak přiláká Arabellu.

Třetí den ráno už jsem to nevydržela a zkusila jsem Heistovi zavolat. Dovolala jsem se do schránky. „Momentálně nemůžu hovořit. Nechte prosím vzkaz.“ Zavolala jsem dvakrát, ale vzkaz jsem nenechala. Na rozdíl od prvního telefonního kontaktu jsem však k tomu podivně klidnému, nekompromisnímu hlasu mohla přiřadit tvář: podivně klidnou, nekompromisní, ošlehanou a jedinečně zarostlou. Nedokázala jsem vyhnat z hlavy Heistův obličej ani kancelář. Je ta chlupatá dívka stále zalezlá pod dekami

na gauči a nadskakuje při zazvonění telefonu? Nebo je tam on? Čí je to vůbec postel? Chlemtají dívka i vačice vodu ze stejné misky v rohu místnosti? Říkala jsem si, že bych tam možná měla vlítnout a to dítě osvobodit, ale paralyzovala mě nejistota a absurdní naděje, že Charles Heist odněkud vykouzlí Arabellu a nastíní mi smysl mého prázdného života a jeho směřování. Zatoužila jsem po své kóji v redakci a po seznamovacím rande s chlápkem z Tinderu v hipsterském baru.

Poslala jsem zoufalý mail jediné osobě, kterou jsem v Los Angeles znala – kamarádce ze střední, která lajknu-la na Facebooku můj záměr jet sem a napsala mi, ať se jí ozvu. Když se však dozvěděla, kde jsem, prozradila mi, že do Culver City, kde pracuje v galerii, se ve všední den jede skoro dvě hodiny, a to ještě nesmí přšet. Neměla jsem nic jiného na práci, jediné že bych se chtěla vydat na onu horu a okouknout to zenové centrum – dalo se snadno najít na mapě na Googlu. Ale ne, dám Heistovi ještě jeden den. Sdělila jsem kamarádce, že ji zvu na večeři do nejlepší restauraci, kterou v Culver City zná. Potřebovala jsem vypadnout z Doubletree a vůbec z celé té divné krajiny.

NAVIGACE MĚ INSTRUOVALA, ABYCH NAJELA NA SILNICI ČÍSLO deset směrem na západ, do Los Angeles. Robotický hlas byl stejně monotónní jako pouští obklopené předměstí, jež jsem musela překonat neuvěřitelně dlouhé kilometry, než se nějak záhadně poušť proměnila v přímořskou krajinu. Zatímco pod pneumatikami ubíhaly kilometry, myslela jsem na Arabellu a na to, jakou pouť po západním pobřeží musela podniknout ona, než zmizela – její přesný rozsah jsem zatím neznala.

Když jsem se s ní naposledy viděla, přemítala nad tím, co jsem pokládala za fórek – že vyhledá Leonarda Cohena. „Žádné výlety do divočiny,“ řekla jsem jí. „Ty jsi možná duchem v roce 1972, ale život venku už je jiný.“

„Prosím tě, neboj,“ odpověděla mi s otráveným adolescentním výrazem. Nenutila jsem ji, aby mi to výslovně slíbila. Teď ve mně každý kilometr tikal jako vyčítavý

metronom. Kdyby se mi Arabella vrátila teď hned, pokusila bych se jí implantovat do zátylku sledovací mikročip, jako se to dělá se psy a kočkami.

MOŽNÁ TO BYLA MOJE VINA, ALE SOTVA JSME SE DOSTALY KE druhému chodu, rozhodla jsem se, že už Stephanii nikdy nezavolám a možná ji i bloknu, když neseberu odvalu na to, abych ji z přátel rovnou vyhodila. Paradoxně hned nato začal být hovor zajímavý, nebo aspoň trochu.

„Všichni se snaží vypadnout z New Yorku,“ informovala mě a zdálo se, že to asi myslí jako blahopřání. „Nejsi ani náhodou první. Tady si lidi maximálně řeknou, co ti na tom jako trvalo tak dlouho?“

„Je mi jedno, že nejsem první,“ odpověděla jsem. Vlastně mě trochu udivilo, kde jsem se ocitla: v nekřesťansky drahé restauraci v galerii, kde nad každým stolem tlumenně žhnulo oranžové světlo a na baru seděl opravdový, sice céčkový, ale známý filmový herec. Citelná kultivovanost interiéru i klientely mě opravdu zaskočila. V Uplandu a Claremontu mé nadřazené pocity Newyorčanky nic

neohrožovalo. Stephanie ale chtěla, abych za ní přišla do galerie, kde se elegantně bohémští návštěvníci a sběratelé, ženy v kožených bundách a vysokých podpatcích a muži v tričkách a s plnovousy, rozplývali nad bílým prostorem plným neidentifikovatelných objektů. Při pohledu na jejich blazeovaný výraz jsem se cítila jako chudé děvčátko se sirkami.

„Tady se staneš sama sebou,“ říkala teď Stephanie.

„Jak to?“

„V té neurotické kofeinové atmosféře v New Yorku si myslíš, že se každou vteřinu tvého života děje něco důležitého. Ve skutečnosti se brodíš ve sračkách. Ani se na sebe nemůžeš podívat do zrcadla. A pak jedeš metrem do nějaké práce, která ti vydělá sotva na nájem. Jenže ty netušíš, jak moc jsi v prdeli, protože ti tisíc dalších lidí říká, jaký máš štěstí.“

Stephanie se na sebe očividně do zrcadla podívat mohla. Měla na sobě černé šaty bez rukávů, takže předváděla vypěstované svalíky tak podobné pažím dospívajícího chlapce, až se mi udělalo trochu horko ze strachu, že mě za chvíli čeká nekritická chvála výhod avokádové diety.

Místo toho Stephanie řekla: „Tady v tom volném prostoru si nemůžeš nic nalhávat. Každý den vstaneš do totálního prázdna a musíš se rozhodnout, kdo jsi.“

Jako by přece jen mluvila o mně a mém pokoji v hotelu. Odložila jsem vidličku, kterou jsem stejně většinu času jen držela před sebou. „To je zvláštní, že to říkáš. Mám dojem, že jsem se s tou prázdnotou v posledních dnech seznámila.“

Stephanie pokrčila rameny. „Nikdo se tomu nevyhne.“

„Měla jsem pocit, jako by hory byly moc blízko a moc daleko zároveň.“

„Divoká hranice,“ prohodila tajemně.

„Co tím myslíš?“

„Žádné jiné město na světě není tak bezprostředně obklopené divočinou. Vykročíš z něj a hned jsi v horách, na poušti, u moře nebo tak.“

„To je šílený.“ Nenapadl mě lepší dvojznačný výraz, kterým bych ji potěšila.

„Civilizace je tady taková tenká vrstva, kterou jsme přehodili přes zdejší přírodu. Všechno je jen takové jako provizorní.“

Na to, že muži občas něco vysvětlují ženám, jako by byly automaticky pitomé, jsme zvyklí. Jiný stupeň ovšem je, když jedna žena uplatňuje mansplaining vůči jiné ženě. Stephanie mou domněnku potvrdila. „Spolupracujeme teď s jedním umělcem a jeho nadcházející výstava se jmenuje přesně takhle. *Divoká hranice*.“

A ty jsi ho ošukala, nebo se ho chystáš ošukat. Stephanie byla rudá až za ušima, takže jsem to ani nemusela říct nahlas.

A najednou jsem chtěla všechno, co má ona, prakticky včetně krupek s portobello žampiony, jež ležely téměř nedotčené na jejím talíři. Její náskok na útěku do Los Angeles i její shledání s prázdnotou v Culver City. Předtím jsem se nemohla dočkat, až požádám obsluhu o přistavení auta z parkoviště a ujedu na východ do hotelu. Teď bych raději vyžebrała noc na Stephaniině gauči.

„Je tu hodně přírody,“ řekla jsem, „ale taky všeho ostatního. Všude samé *San* a *Los* a k tomu nějaké to *Rancho*.“ Začínala jsem defenzivně šaškovat. Měla jsem pocit, že jsme se dostaly do bodu, kdy je na místě udělat nepřímou narážku na muže v našem životě, aby bylo jasné, že nějakého máme. Jenže... Nepochopitelně mě napadlo, že bych mohla zmínit Charlese Heista, nebo se zeptat, jestli o něm Stephanie neslyšela. Ostatně Heist měl s muži mého života cosi společného – nezavolał.

„Kde že to bydlíš?“

„Montclair – pardon, Claremont.“ Bůhvíproč jsem se styděla přiznat Upland. „Vypadá to tam dost jinak než tady.“ Mávla jsem rukou směrem k filmové hvězdě.

„Zatím jsem neměla důvod jet se tam podívat.“ Jako by mi náhle upřela veškerou náklonnost.

„Jestli je v okolí Los Angeles nějaká super díra, tak jsem ji asi našla.“ Předtím jsem se zmínila, že hledám ztracenou kamarádku, nic víc. Najednou mě napadlo, že jí to možná znělo, jako bych ta „kamarádka“ byla já sama, a vlastně to nebylo až tak mimo. Zkusila jsem znovu zavtipkovat. „Není tam nic – kromě toho, co tam je.“ Stephanie se neusmála.

Po tomto vzájemném exkurzu do našich prázdnout už jsme si neměly moc o čem povídat, a tak jsme chvíli nadávaly na to oranžové monstrum a pak jsme odmítly dezert. Odškrtny jsme si návštěvu ze seznamu a já jsem splnila svůj slib a zaplatila jsem účet.

ZPÁTEČNÍ CESTA PO DÁLNICI VE TMĚ A PŘÍVALECH DEŠTĚ BYLA fakt strašidelná. Doprava nebyla o moc slabší než ve špičce. Kdyby těch šest pruhů rudých zadních světel představovalo počítačovou hru, jmenovala by se *Skluzavka smrti*. Na vrcholku kopce tak prudkého, že mi luplo v uších, jsem mījela slavný hřbitov, který měl dokonce svůj vlastní sjezd. Za ním se rozkládala pustá krajina. Napadlo mě spojení falešné pozlátka.

Když jsem později – ne zase o tolik později – seděla v poušti u ohně, doslechla jsem se, že kopec korunovaný hřbitovem je bod, u kterého se v budoucnosti zastaví stoupající hladina Tichého oceánu, znavená svým pronikáním od západu. Běloskvoucí náhrobky tak byly rozeseté po budoucí pláži.

A máš to, ty divoká hranice.

PROBUDILA JSEM SE DO TMY. NEPROBUDIL MĚ TELEFON, TEN jsem se už naučila vypínat, protože jsem zjistila, že mí newyorští přátelé povětšinou nechápou časový rozdíl mezi východním a západním pobřežím, ale zaklepání na dveře. Vykulila jsem se z postele, abych roztáhla těžké závěsy na oknech, a uviděla jsem, že do země stále buší proudy vody. Technicky vzato ale bylo někde za tou černotou denní světlo.

Zaskřehotala jsem nějakou prosbu o posečkání a rychle jsem na sebe natáhla kusy oblečení, roztroušené na trase z koupelny k posteli. Nikdo mě tu nemohl navštívit, takže jsem hodně rychle sklouzla ke studentskému „pořádku“.

Na chodbě stál Charles Heist v černém igelitovém ponču, které se mokře lesklo. Dozadu uhlazené vlasy měl přikryté kšiltovkou s logem losangeleských Dodgers.

„Jste připravená udělat pár pochůzek? Docela by mi to bodlo.“

Pochůzek? Stal se snad z detektiva doktor? „Jo, jasně. Jen momentík...” Ukázala jsem kamsi za sebe. Byla jsem bosá a světlo na chodbě mě pořád nutilo mžourat.

„Máte holínky?“

„Jo, do letadla jsem šla v zimních věcech.“

„Budete je potřebovat.“

Nevěděla jsem, jestli ho mám – v mokrých pohorách – pozvat dovnitř, nebo mu zabouchnout dveře před nosem. Udělala jsem kompromis, nechala jsem otevřené dveře, šla jsem si vyčistit zuby a potom jsem posháněla boty, kabát, mobil a kabelku – pepřák! klakson! – a připojila jsem se k Heistovi.

„Mám jet za vámi?“

Zavrtěl hlavou. Prošli jsme recepcí, kde jsem si půjčila hotelový deštník. Také jsem vrhla temný pohled na mladou recepční, která se nechala zmanipulovat Heistovými triky a prozradila mu číslo mého pokoje. Nehnula ani brvou. Přihrčila jsem se proti vichřici dující z parkoviště před budovou a Heist mě nasměroval ke svému pickupu. Dveře na místě spolujezdce jsem si musela otevřít sama. Tolik ke kovbojské galantnosti – Heist byl nejen mrzoutský a uzavřený, ale navíc nevychovaný. Připomínal mi jednoho emo kytaristu po vystoupení v zapadlém baru, kam skoro nikdo nepřišel. Mimochodem, návštěva toho podniku byl zážitek srovnatelný se spolujízdou v kabině pickupu plné odpadků.

Heist nastartoval dřív, než jsem vtáhla kolena a deštník dovnitř a zabouchla dveře. Vinylový potah sedadla byl po-trhaný a plastový povrch palubovky byl popraskaný. Z děr

koukal molitan a žlutá izolační pěna. Také přední sklo bylo protkané pavučinou tenkých čárek, jež se rozbíhaly z bodu zhruba přede mnou, kam zřejmě udeřil kámen nebo kulka. Stěrače však bez zadrhnutí klouzaly sem a tam a vykrajovaly do vrstvy vody své půlkruhy.

Pohled mi sjel k příhradce v palubovce a napadlo mě, jestli by se do ní vešla vačice. Spíš nějaké menší zvíře.

„Jedeme na horu?“ Bílé vrcholky jsme si nyní mohli pouze představovat kdesi vysoko nad šedým stropem bouře.

„Zatím ne. Nejdřív vás chci vzít k Náplavě.“

Snažila jsem se v tom nehledat nic osobního. „Co je to Náplava?“

„Náplava u San Antonia. Aluviální vějíř pod Mount Baldy, nebo aspoň to, co z něj zbylo.“ Zaregistrovala jsem, jak se Heist, zaujatý tím výrazem, který vyšel z jeho vlastních úst – *aluviální vějíř* –, začíná propadat do jakési ne-souměřitelné dálky a vlastně ani nemluví na mě. Časem si na to náhlé odpojení od času a prostoru, například od kabiny pickupu, zvyknu. Dokonce po něm budu toužit, i když se zdálo, že v tu chvíli vymazává nejen mě, ale i sebe.

V tomhle případě se vytrhl sám, bez mé pomoci. „Nejspíš jste projela kolem a ani jste si jí nevšimla. Nikdo si nevšimne. Je na očích a přitom schovaná.“ Mířili jsme na východ po Foothill Boulevardu, pryč zpod klenby claremontských stromů. „Je to jeden z důvodů, proč se tomu území mezi Uplandem a Claremontem říká území nikoho.“

„Území nikoho?“

„Nepatří ani k jednomu městu. Je mezi nimi.“

Najednou mi něco došlo. „Mluvíte o štěrkovišti.“

„Ano, na severním konci je štěrkoviště.“

„To je Náplava?“

„Většina lidí neví, že má jméno.“

„No jasně. Víte, jsem po ránu trochu nechápavá. Po kafi to bývá lepší.“

Otočil se na mě. Řídil jednou rukou, jako se to dělá ve filmech. Člověk musí nutně myslet na to, jak se vzápětí vybourají, a to mě dovádí k šílenství – i v těch filmech. „Jestli nechcete do Náplavy, zavezu vás zpátky do hotelu.“

Teď Heist nebyl ani trochu nepřítomný, přestože by mi to bylo milejší. Byli jsme blíž u sebe, než když jsme seděli proti sobě u stolu, a já jsem se cítila vtahována do fraktálově spleťtých zákrutů jeho nosu a rtů, hřívatých kotlet a obočí. Připomínal obživlou dřevořezbu. Díval se na mě ale přívětivě a jeho hlas nezněl nijak výhrůžně.

„Naopak, spíš jsem čekala, kdy se konečně ozvete.“ Neměla jsem úplně pod kontrolou, co žvaním. Opět jsem ale viděla, že se za mým strachem skrývá přinejmenším fascinace. Chtěla jsem si potvrdit svou schopnost ukotvit Heistovu toulavou pozornost. Než najde Arabellu, napadlo mě, musí najít *mě*.

Pokud jsem ho ovšem nechtěla omráčit pepřákem, zbývalo mi jedině mé nervózní potlachávání. „Heleďte, nezapomněl jste se podívat na předpověď? Na výlet mi přijde trochu deštivo.“

„Nejedeme na výlet. Lidi z Náplavy potřebují pomoc. Prý má pršet ještě tři dny.“